

Δημοκρατικός Συναγερμός Τομέας Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης

Εισήγηση με θέμα «η ιδιότητα της ποινής»

Η ποινή έχει τριπλή ιδιότητα

- Η ποινή σαν μέτρο τιμωρίας του αδικοπραγούντος, κάτι που μας φέρνει σε αντιλήψεις παρωχημένων εποχών
- Η ποινή σαν μέσω αποτροπής και αυτό εξαρτάται από την βαρύτητα της ποινής
- Η ποινή σαν μέσω σωφρονισμού του αδικοπραγούντα

Στο ποινικό μας δίκαιο η ποινή καθορίζεται σε ανώτατο όριο. Σε πολύ λίγες περιπτώσεις το Δικαστήριο επέβαλε το μέγιστο της προβλεπόμενης ποινής.

Οι δικαστικές αποφάσεις και η νομολογία έχουν καθορίσει κριτήρια επιβολής της ποινής

Χρειάζεται αναθεώρηση του ποινικού δικαίου γιατί το μέγεθος της ποινής και η επιβολή της είναι αναγκαία μέσα για την αποτελεσματική επιβολή του ποινικού δικαίου

Το μέγεθος της ποινής είναι συνδεδεμένο και με τις δυνατότητες για την άσκηση του αναγκαίου ελέγχου από τις διοικητικές αρχές για την τήρηση των νόμων και την επιβολή της ποινής

Τιμωρία για ένα θανατοποινίτη ή ένα ισοβίτη σε αντιδιαστολή με την τριπλή ιδιότητα της ποινής

BYZANTIO

Έγκλημα και τιμωρία

Η ποινή στο ρωμαϊκό δίκαιο της βυζαντινής περιόδου είναι κυρίως πράξη ανταποδοτική για την αποκατάσταση της έννομης τάξης[20] και έτσι παρέμεινε ως το τέλος της αυτοκρατορίας, παρά τις παρεμβάσεις της εκκλησίας δια στόματος Βασιλείου Καισαρείας και την προβολή του σκοπού της ποινής στην Εκλογή των Ισαύρων. Στη βάση της ποινικής δίωξης βρισκόταν η αρχή της *υπαιτιότητας*, δηλαδή της ψυχικής σχέσης του δράστη με την πράξη του, ως αποτέλεσμα νοητικής και συναισθηματικής ωρίμανσης. Αυτός είναι πιθανώς ο λόγος για τον οποίο τα παιδιά κρινόμενα κατά περίπτωσιν –και εδώ αναδεικνύεται ίσως ο περιπτώσιολογικός

χαρακτήρας του βυζαντινού δίκαιου- ετύγγαναν ιδιαίτερης μεταχείρισης[21], όπως και οι ψυχικά ασθενείς μετά τον 9ο αιώνα.

Οι ποινές που εφήρμοζε το βυζαντινό δίκαιο ως φυσική συνέχεια των ποινών του ρωμαϊκού δικαίου περιελάμβαναν τη θανάτωση, τον εξανδραποδισμό, τον ακρωτηριασμό, το σωματικό κολασμό, την κουρά, τη διαπόμπευση, την εξορία, τη δήμευση. Εκτός από την ηθική απαξία και την οικονομική εξαθλίωση που συνεπάγονταν ποινές όπως αυτή της κουράς, της εξορίας και της δήμευσης των περιουσιακών στοιχείων, παρατηρείται μια καταφανής αγριότητα στις περιπτώσεις της θανατικής ποινής, της διαπόμπευσης και του ακρωτηριασμού και του σωματικού κολασμού. Ακόμα και ο *Γεωργικός Νόμος* του 7ου-8ου αι. προέβλεπε ακρωτηριασμό στην περίπτωση που έκοβε κανείς σταφύλια ή καρπούς σε ξένη ιδιοκτησία, και φραγγελισμό στην περίπτωση που τα ζώα κάποιου διέφευγαν της προσοχής του και έμπαιναν σε ξένη γη[22].

Εξανδραποδισμός προβλεπόταν για τους μάγους και τους μάντεις με μια σειρά νόμων[23]. Ο Κωνστάντιος Β΄ καταδίκασε αδιάκριτα όλους τους οιωνοσκόπους και τους προφήτες που γνώρισε ο αρχαίος ρωμαϊκός κόσμος και τους χαρακτήρισε εχθρούς της ανθρώπινης φυλής, (*humani generis inimici*). Ο θάνατος ως ποινή και μάλιστα δια πυράς προβλεπόταν για τους παραχαράκτες του βυζαντινού νομίσματος, καθώς η παραχάραξη χρυσού νομίσματος σύμφωνα με τον ιουστινιάνειο κώδικα αποτελεί πράξη εσχάτης προδοσίας. Για τα χάλκινα νομίσματα η ποινή ήταν δήμευση περιουσίας, εξορία ή καταναγκαστικά έργα[24].

Η μαστίγωση, η κουρά, η ρινότμηση και η διαπόμπευση των δύο μοιχών, ή η θανάτωση του μοιχού από τον απατημένο σύζυγο ήταν αναμενόμενη σε περίπτωση μοιχείας, ενώ για τη μοιχαλίδα συνήθης τιμωρία ήταν ο εγκλεισμός σε μοναστήρι[25]. Εδώ θα περίμενε κανείς πως θα ήταν γενικώς αξιόποινη και η πορνεία, αλλά τούτο φαίνεται πως συνέβαινε μόνο αν οι εξωσυζυγικές –σχέσεις συνάπτονταν με γυναίκα ελεύθερη. Αν η γυναίκα ήταν δούλη ή κατ' επάγγελμα εταίρα, το βυζαντινό κράτος περί άλλων ετύρβαζεν.

Ο λόγος για τον οποίο πιθανώς το χριστιανικό βυζαντινό κράτος έκανε τα στραβά μάτια, ήταν το γεγονός ότι η πορνεία μπορούσε να είναι πολύ προσοδοφόρα περιστασιακά και ως εκ τούτου ευεργετική για το κρατικό θησαυροφυλάκιο μέσω της φορολογίας. Ήδη από την εποχή της ρωμαϊκής δημοκρατίας υπήρχε αυτή η αντίληψη. Σύμφωνα με τον Τάκιτο[26], οι άνδρες και οι γυναίκες πόρνες καταγράφονταν ονομαστικά σε καταλόγους υπό την εποπτεία του *aediles*, ενώ από την εποχή του Καλιγούλα οι πόρνες φορολογούνταν[27].

Η χριστιανική καταδίκη κάθε είδους μη-αναπαραγωγικής σεξουαλικής επαφής έθεσε εκτός νόμου την ομοφυλοφιλία στη δυτική αυτοκρατορία τον 3ο αιώνα και κατά συνέπεια και την ανδρική πορνεία. Το 390 ένα διάταγμα του αυτοκράτορα Θεοδόσιου Α΄ προέβλεπε τη θανατική ποινή για τον πειθαναγκασμό ή το εμπόριο ανδρών για πορνεία[28]. Πίσω απ' αυτό το διάταγμα δεν κρυβόταν πιθανώς η βδελυγμία για την πορνεία, αλλά το γεγονός ότι το σώμα ενός άνδρα χρησιμοποιείτο στην ομοφυλοφιλική επαφή όπως και το γυναικείο. Και αυτό ήταν απαράδεκτο, αφού όπως είχε δηλώσει και ο Άγ. Αυγουστίνος «το σώμα ενός άνδρα είναι τόσο ανώτερο από αυτό μιας γυναίκας, όσο η ψυχή είναι ανώτερη από το σώμα»[29].

Κατά την εφαρμογή του διατάγματος του Θεοδοσίου στη Ρώμη, οι εκδιδόμενοι αρσενικοί σύρονταν έξω από τους ανδρικούς οίκους ανοχής και καίγονταν ζωντανοί μπροστά στα μάτια του όχλου που χειροκροτούσε. Παρ' όλα αυτά η ανδρική πορνεία παρέμεινε νόμιμη στις ανατολικές περιοχές της αυτοκρατορίας. Από την εποχή του Κωνσταντίνου Α' επιβλήθηκε αυτοκρατορικός φόρος στην ομοφυλόφιλη πορνεία, εξασφαλίζοντας εμμέσως ατιμωρησία και νομιμότητα σε όσους ασχολούνταν με τούτη την επικερδή επιχείρηση του σωματικού εμπορίου. Ο Ευάγριος τονίζει ότι κανένας αυτοκράτορας δεν παρέλειψε ποτέ να συλλέξει αυτόν το φόρο[30]. Η καταστολή του στις αρχές του έκτου αιώνα αφαιρέσε την αυτοκρατορική προστασία από την ανδρική πορνεία. Το 533 ο Ιουστινιανός έθεσε όλες τις ομοφυλοφιλικές σχέσεις κάτω από την ίδια κατηγορία με τη μοιχεία προέβλεψε και για τα δύο αδικήματα τη θανατική ποινή[31].

Ήδη το 529 ο Ιουστινιανός είχε επιχειρήσει να χαλιναγωγήσει την γυναικεία παιδική πορνεία επιβάλλοντας τιμωρία σε όσους εμπλέκονταν, ιδιαίτερα τους ιδιοκτήτες των οίκων ανοχής[32]. Το 535 ακύρωσε τα συμβόλαια με τα οποία οι προαγωγοί της Κωνσταντινούπολης χρησιμοποιούσαν νεαρές γυναίκες από την επαρχία, τις οποίες αγόραζαν από τους γονείς τους[33]. Η πορνεία ενήλικων γυναικών, ωστόσο, δε φαίνεται να ανησυχούσε ιδιαίτερα τον αυτοκρατορικό νομοθέτη, καθώς η τιμωρία που επιβλήθηκε στους προαγωγούς που διηύθυναν το δίκτυο της παιδικής πορνείας ποίκιλε ανάλογα με την περιουσία και το κύρος τους. Τα παραπάνω αναλύθηκαν εκτενέστερα με μοναδικό στόχο την ανάδειξη του οικονομικού παράγοντα στο νομοθετικό έργο, στον οποίο δε δίνεται ενίοτε ιδιαίτερη προσοχή, με αποτέλεσμα η μελέτη του ρωμαϊκού δικαίου στη βυζαντινή περίοδο να κινείται μόνον στα ιστορικά, φιλοσοφικά και ανθρωπιστικά της πλαίσια.

Παραδειγματικό χαρακτήρα στο βυζαντινό ρωμαϊκό δίκαιο είχε η πρόσθετη ποινή της διαπόμπευσης (*πομπεία*), η οποία επιβαλλόταν σε οποιοδήποτε άτομο ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης ή φύλου[34]. Συνήθως διαπομπεύονταν κλέφτες, *κοττιστές*, παιδεραστές, εμπρηστές (πριν θανατωθούν), στρατιώτες και αξιωματικοί για διάφορα πλημμελήματα, καθώς και μοναχοί ή ιερείς. Οι κλέφτες ειδικότερα σφραγίζονταν στο μέτωπο με πυρακτωμένη σφραγίδα, αν είχαν συλληφθεί για πρώτη φορά. Σε περίπτωση υποτροπής, η συνήθης κατάληξη ήταν ο ακρωτηριασμός[35].